

PRIIMTI TEKSTAI

P8_TA(2017)0501

Direktyvos dėl kovos su seksualine prievarta prieš vaikus, jų seksualiniu išnaudojimu ir vaikų pornografija įgyvendinimas

2017 m. gruodžio 14 d. Europos Parlamento rezoliucija dėl 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/93/ES dėl kovos su seksualine prievarta prieš vaikus, jų seksualiniu išnaudojimu ir vaikų pornografija įgyvendinimo (2015/2129(INI))

Europos Parlamentas,

- atsižvelgdamas į Europos Sąjungos sutarties (ES sutarties) 3 ir 6 straipsnius ir į Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 82 straipsnio 2 dalį ir 83 straipsnio 1 dalį,
- atsižvelgdamas į Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 7, 8, 24, 47, 48 ir 52 straipsnius,
- atsižvelgdamas į 1989 m. lapkričio 20 d. JT vaiko teisių konvenciją ir jos protokolus,
- atsižvelgdamas į 2007 m. spalio 25 d. Europos Tarybos konvenciją dėl vaikų apsaugos nuo seksualinio išnaudojimo ir seksualinės prievartos prieš juos,
- atsižvelgdamas į 2001 m. lapkričio 23 d. Europos Tarybos konvenciją dėl elektroninių nusikaltimų,
- atsižvelgdamas į Europos Tarybos priimtą vaiko teisių strategiją (2016–2021 m.),
- atsižvelgdamas į 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2011/93/ES dėl kovos su seksualine prievarta prieš vaikus, jų seksualiniu išnaudojimu ir vaikų pornografija, kuria pakeičiamas Tarybos pamatinis sprendimas 2004/68/TVR¹,
- atsižvelgdamas į 2012 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2012/29/ES, kuria nustatomi būtiniausi nusikaltimų aukų teisių, paramos joms ir jų apsaugos standartai ir kuria pakeičiamas Tarybos pamatinis sprendimas 2001/220/TVR²,
- atsižvelgdamas į savo 2014 m. lapkričio 27 d. rezoliuciją dėl JT vaiko teisių konvencijos 25-ųjų metinių³,

¹ OL L 335, 2011 12 17, p. 1.

² OL L 315, 2012 11 14, p. 57.

³ OL C 289, 2016 8 9, p. 57.

- atsižvelgdamas į savo 2015 m. kovo 11 d. rezoliuciją dėl seksualinės prievartos prieš vaikus internete¹,
 - atsižvelgdamas į 2012 m. gegužės 2 d. Komisijos komunikatą „Europos strategija dėl vaikams geresnio interneto“ (COM(2012)0196) ir į 2016 m. birželio 6 d. Komisijos ataskaitą „Daugiametės internetu ir kitomis ryšių technologijomis besinaudojančių vaikų apsaugos ES programos („Saugesnis internetas“) galutinis vertinimas“ (COM(2016)0364),
 - atsižvelgdamas į 2016 m. gruodžio 16 d. Komisijos ataskaitą, kurioje įvertinama, kaip valstybės narės ėmėsi reikiamų priemonių įgyvendinti Direktyvą 2011/93/ES (COM(2016)0871), ir į 2016 m. gruodžio 16 d. Komisijos ataskaitą, kurioje vertinama, kaip įgyvendinamos Direktyvos 2011/93/ES 25 straipsnyje nurodytos priemonės (COM(2016)0872),
 - atsižvelgdamas į 2016 m. Europolo ataskaitą „Organizuoto nusikalstamumo internete grėsmės vertinimas“,
 - atsižvelgdamas į Europos Sąjungos pagrindinių teisių agentūros 2017 m. vasario 27 d. ataskaitą „Vaiko poreikius atitinkantis teisingumas: vaikų, kurie aukos, liudytojo arba šalies statusu dalyvauja devyniose ES valstybėse narėse vykstančiuose teismo procesuose, perspektyvos ir lūkesčiai“,
 - atsižvelgdamas į 2017 m. balandžio 12 d. Komisijos komunikatą „Vaikų migrantų apsauga“ (COM(2017)0211),
 - atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 52 straipsnį ir į 2002 m. gruodžio 12 d. Pirmininkų sueigos sprendimo dėl leidimo rengti pranešimą savo iniciatyva suteikimo procedūros 1 straipsnio 1 dalies e punktą ir jo 3 priedą,
 - atsižvelgdamas į Piliečių laisvių, teisingumo ir vidaus reikalų komiteto pranešimą ir Kultūros ir švietimo komiteto bei Moterų teisių ir lyčių lygybės komiteto nuomones (A8-0368/2017),
- A. kadangi seksualinė prievarta prieš vaikus ir jų seksualinis išnaudojimas yra sunkūs pagrindinių teisių – visų pirma vaiko teisės į apsaugą ir rūpinimąsi jo gerovės labui, kaip numatyta 1989 m. JT vaiko teisių konvencijoje ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje – pažeidimai;
 - B. kadangi, vadovaujantis Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartija ir JT vaiko teisių konvencija, įgyvendinant bet kokias kovas su šiomis nusikalstamomis veikomis priemonės pirmiausia turi būti atsižvelgiama į vaiko interesus;
 - C. kadangi Direktyva 2011/93/ES yra išsami teisinė priemonė, į kurią įtrauktos materialinės baudžiamosios teisės ir baudžiamojo proceso nuostatos, pagalbos aukoms ir jų apsaugos bei prevencinės priemonės, įskaitant administracines priemones, o jos įgyvendinimas reikalauja glaudaus bendradarbiavimo tarp įvairių sektorių subjektų, pvz., teisėsaugos ir teisminių institucijų, tėvų ir šeimų asociacijų, kurios vykdo aktyvią veiklą nepilnamečių apsaugos srityje, nevyriausybinių organizacijų, interneto paslaugų teikėjų ir kt.;

¹ OL C 316, 2016 8 30, p. 109.

- D. kadangi Komisijos parengtoje įgyvendinimo ataskaitoje nepateikiama statistika apie interneto svetainių, kuriose esama seksualinės prievartos prieš vaikus vaizdų arba kuriose jie platinami, turinio šalinimą ir blokavimą, ypač kalbant apie statistiką, susijusią su tuo, kaip greitai šalinamas turinys, kaip dažnai teisėsaugos institucijos imasi tolesnių veiksmų atsižvelgdamos į ataskaitas, ar turinį šalinti delsiama dėl būtinybės išvengti vykstančių tyrimų trikdymo arba kaip dažnai tais saugomais duomenimis iš tikrųjų naudojasi teisminės arba teisėsaugos institucijos;
- E. kadangi vienas pagrindinių iššūkių tiriant seksualinės prievartos prieš vaikus atvejus ir baudžiamąją tvarką persekiojant jos vykdytojus yra tai, kad aukos nepraneša apie patirtą prievartą; kadangi tikimybė apie tai sužinoti iš berniukų mažesnė;
- F. kadangi seksualinės prievartos ar išnaudojimo aukomis tapę vaikai kenčia dėl daugybinių ilgalaikių fizinių ir (arba) psichologinių traumų, kurios gali neišnykti ir jiems gerokai suaugus;
- G. kadangi seksualinė prievarta prieš vaikus ir jų seksualinis išnaudojimas yra kintantis reiškinys: internete ėmė plisti tokie naujo pobūdžio nusikaltimai, kaip vadinamoji keršto pornografija ir seksualinis šantažas, su kuriais valstybės narės turi kovoti konkrečiomis priemonėmis;
- H. kadangi teisėsaugos institucijos susiduria su iššūkiais dėl lygiarangių ir privačių tinklų, kuriuose keičiamasi seksualinės prievartos prieš vaikus medžiaga; kadangi mergaičių ir berniukų sąmoningumas turi būti ugdomas nuo mažų dienų paaiškinant apie jiems gresiančius pavojus ir pagarbos kito orumui ir privatumui svarbą skaitmeniniame amžiuje;
- I. kadangi vaikams migrantams – ypač mergaitėms, tačiau ir nemažai daliai berniukų¹ – gresia ypač didelis seksualinės prievartos ir seksualinio išnaudojimo pavojus, nes pakeliui į Europą ar į ją atvykę jie gali patekti į rankas prekyautojams žmonėms, neteisėtai žmones gabenantiems asmenims, narkotikų prekeiviams, prostitucijos tinklams bei kitiems asmenims ar tinklams, kurie naudojami jų pažeidžiamumui;
- J. kadangi dėl sekso turizmo pramonės nukenčia daugybė vaikų, ypač mergaičių, tačiau ir nemažai berniukų;
- K. kadangi, siekiant laikytis Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos, priemonės, kurių imtasi pagal Direktyvos 2011/93/ES 47 konstatuojamąją dalį dėl interneto svetainių blokavimo ir šalinimo, turi atitikti direktyvos 25 straipsnyje išvardytas apsaugos priemones;
- L. kadangi atlikus sistemingą peržiūrą ir metaanalizę nustatyta, kad neįgalūs vaikai, palyginti su jų sveikais bendraamžiais, maždaug triskart dažniau kenčia dėl fizinio ar seksualinio smurto;

¹ Tyrimai rodo, kad berniukai gali ypač varžytis pasakoti apie patirtą seksualinę prievartą – taip pat ir dėl priežasčių, susijusių su visuomenės įsitikinimais apie vyrus. Žr., pvz., EPRS *Ex post* poveikio vertinimo skyriaus tyrimą, PE 598.614, p. 16, ir Schaefer, G. A., Mundt, I. A., Ahlers, C. J. ir Bahls, C. *Child sexual abuse and psychological impairment in victims: results of an online study initiated by victims* („Seksualinė prievarta prieš vaikus ir aukų psichologiniai sutrikimai: aukų inicijuoto interneto tyrimo rezultatai“), *Journal of Child Sex Abuse*, Vol. 21, No 3, 2012, pp. 343–360.

- M. kadangi vaikų pornografijos sąvoka netinka Direktyvos 2011/93/ES 5 straipsnyje ir 2 straipsnio c punkte nurodytoms nusikalstamos veikoms apibrėžti ir gali pakenkti nukentėjusiems vaikams;

Pagrindinės išvados ir rekomendacijos

1. vienareikšmiškai smerkia visų formų seksualinę prievartą prieš vaikus ir seksualinį jų išnaudojimą, taip pat smurtinę ir prievartinę vaikų viktimizaciją visais lygmenimis; palankiai vertina tai, kad Europos Taryba priėmė savo vaiko teisių strategiją (2016–2021 m.); ragina visas ES institucijas ir valstybes nares imtis reikiamų priemonių, siekiant užkirsti kelią visų formų fiziniam ir psichologiniam smurtui, įskaitant fizinę ir seksualinę prievartą bei seksualinį išnaudojimą, ir apsaugoti nuo to vaikus; ragina visas ES institucijas ir valstybes nares veikti vieningai ir veiksmingai, kad seksualinė prievarta ir seksualinis išnaudojimas bei visi seksualiniai nusikaltimai prieš vaikus išnyktų; ragina ES institucijas ir valstybes nares vaikų apsaugą aiškiai laikyti vienu iš prioritetų planuojant ir įgyvendinant politiką, kuri galėtų jiems turėti neigiamos įtakos;
2. mano, kad Direktyva 2011/93/ES yra patikimas ir išsamus teisinis kovos su seksualine prievarta prieš vaikus ir jų seksualiniu išnaudojimu pagrindas; apgailestauja, kad valstybės narės susiduria su dideliais iššūkiais perkeldamos direktyvą į nacionalinę teisę ir ją įgyvendindamos – ypač kai tai susiję su nuostatomis dėl prevencijos, tyrimo ir baudžiamojo persekiojimo bei aukų apsaugos ir pagalbos joms – ir kad iki šiol nepanaudotas visas direktyvos potencialas; ragina valstybes nares dėti daugiau pastangų siekiant ją iki galo teisingai perkelti į nacionalinę teisę; ragina valstybes nares užtikrinti, kad teisinis perkėlimas į nacionalinę teisę būtų išreikštas veiksmingu teisės akto įgyvendinimu, siekiant užtikrinti nukentėjusių vaikų apsaugą ir pagalbą jiems bei visišką seksualinės prievartos prieš vaikus netoleravimą;
3. apgailestauja, kad Komisija negalėjo pateikti savo įgyvendinimo ataskaitų iki Direktyvos 2011/93/ES 28 straipsnyje nustatyto termino ir kad dviejose Komisijos pateiktose vertinimo ataskaitose tik patvirtinama, jog valstybės narės perkėlė direktyvą į nacionalinę teisę, tačiau visapusiška analizė, ar laikomasi direktyvos, nepateikta; prašo valstybių narių bendradarbiauti ir pateikti Komisijai visą reikiamą informaciją apie direktyvos įgyvendinimą, įskaitant statistiką;
4. mano, kad tokių nusikaltimų prieš vaikus atvejais seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagos sąvoka tinkamesnė už vaikų pornografijos sąvoką; ragina Komisiją ir valstybes nares vietoj vaikų pornografijos sąvokos pradėti vartoti seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagos sąvoką; tačiau pabrėžia, kad ėmus taikyti naująją sąvoką jokia būdu neturi būti apribotas Direktyvos 2011/93/ES 5 straipsnyje išvardytų nuostatų dėl nusikalstamų veikų taikymas 2 straipsnio c punkto atžvilgiu;
5. apgailestauja, kad Komisijos įgyvendinimo ataskaitoje nenurodoma, ar ji įvertino sistemos INHOPE veiksmingumą, kai ja naudojantis perduodami pranešimai partneriams trečiosiose šalyse;
6. mano, jog tenka apgailestauti, kad Komisija nesurinko duomenų apie iki šiol naudoto blokavimo tipus; mano, jog tenka apgailestauti, kad nebuvo paskelbti duomenys apie interneto svetainių, įtrauktų į blokavimo sąrašus, skaičių kiekvienoje šalyje; mano, jog tenka apgailestauti, kad nebuvo įvertintas saugumo metodų, pvz., šifravimo, naudojimas, siekiant užtikrinti, kad blokavimo sąrašai nebūtų nutekinti ir kad rezultatai nebūtų visiškai priešingi; palankiai vertina tai, kad Komisija, 2011 m. raginusi

blokavimą padaryti privalomu, aiškiai atsisakė šios pozicijos;

Materialinė baudžiamoji teisė (direktyvos 3, 4 ir 5 straipsniai)

7. atkreipia dėmesį į tai, kad valstybės narės į savo nacionalinę teisę perkėlė Direktyvos 2011/93/ES materialinės baudžiamosios teisės nuostatas; vis dėlto reiškia susirūpinimą, kad kai kurios valstybės narės ne iki galo perkėlė nuostatas dėl nusikalstamų veikų, susijusių su seksualiniu išnaudojimu (4 straipsnis), dėl nusikalstamų veikų, susijusių su seksualine prievarta, įvykdytų piktnaudžiaujama pripažintu pasitikėjimu, autoritetu ar įtaka vaikui (3 straipsnio 5 dalies i punktas) arba itin pažeidžiama vaiko padėtimi (3 straipsnio 5 dalies ii punktas), ir dėl juridinių asmenų atsakomybės (12 straipsnis);
8. pirmiausia mano, jog valstybės narės turėtų dėti visas įmanomas pastangas, kad būtų kovojama su seksualinės prievartos prieš vaikus vykdytojų, taip pat fizinių ar juridinių asmenų, dalyvaujančių padedant, skatinant ar kurstant nusikalstamas vaikų seksualinio išnaudojimo ir seksualinės prievartos prieš juos veikas, nebaudžiamumu; mano, jog nepaprastai svarbu, kad valstybės narės užtikrintų ir fizinių, ir juridinių asmenų atsakomybę tais atvejais, kai asmens, priklausančio atitinkamam juridiniam subjektui, stebėsenos ir priežiūros nebuvimas leido arba padėjo vykdyti nusikaltimus;
9. reiškia ypatingą susirūpinimą dėl grėsmių ir rizikų, su kuriomis vaikai susiduria interneto erdvėje, ypač kai tai susiję su vaikų verbavimu internetu, taip pat viliojimu ir kitokio pobūdžio masinimu; todėl mano, kad būtina rasti būdus, kaip atpažinti tokią pavojingą praktiką, apie ją pranešti ir ją iširti; pabrėžia, kad būtina didinti vaikų apsaugos internete lygį, kartu imantis sąmoningumo ugdymo ir informavimo apie internete slypinčius pavojus programų;
10. primena Komisijai, kad interneto turiniui taikomi apribojimai turėtų būti pagrįsti teisės aktais, aiškiai apibrėžti, proporcingi, teisėti ir turėti aiškų tikslą;
11. reiškia susirūpinimą dėl padažnėjusių atvejų, kai seksualinė prievarta prieš vaikus tiesiogiai transliuojama internetu, ir pažymi, kad šio nusikaltimo vykdytojai puikiai įgudę naudotis pažangiosiomis technologijomis bei išradingai jas taiko; mano, kad dėl to visos valstybės narės turėtų siekti vystyti naujoviškas technines taikomąsias programas, skirtas tokiam turiniui aptikti ir blokuoti, ir kartu nustatyti atsiskaitymo už šio pobūdžio paslaugas apribojimus;
12. pabrėžia, kad būtina kelti klausimą dėl naujo pobūdžio nusikaltimų internete, pvz., dėl keršto pornografijos ir seksualinio šantažo, nuo kurių nukenčia daugybė paauglių, ypač paauglių mergaičių; ragina valstybių narių teisėsaugos ir teismines institucijas priimti konkrečias kovos su šių naujų formų nusikaltimais priemones, o interneto pramonę, karštąsias linijas, NVO ir visas susijusias tarnybas – dalytis atsakomybe stengiantis rasti sprendimus, reikalingus užkirsti kelią šiems nusikaltimams, įskaitant geresnį turimų technologijų naudojimą ir naujų technologijų vystymą, siekiant padėti atpažinti nusikaltimus internete vykdančius asmenis;
13. pakartoja, jog kiekvienas asmuo turi teisę priimti sprendimą dėl to, kas turi būti daroma su jo asmens duomenimis – visų pirma išimtinę teisę kontroliuoti asmeninės informacijos naudojimą ir atskleidimą – taip pat teisę būti pamirštam, kuri apibrėžiama kaip galimybė užsitikrinti greitą turinio, galinčio pažeisti asmens orumą, pašalinimą;
14. pabrėžia, kad valstybės narės, kurios dar nėra kriminalizavusios ne tik viliojimo

internete, bet ir persekiojimo kibernetinėje erdvėje bei vaikų masinimo, turi tai padaryti; primena, kad persekiojimo kibernetinėje erdvėje sąvoka apibrėžiamas atvejis, kai suaugęs asmuo bendrauja internete su nepilnamečiu asmeniu arba asmeniu, kurį jis laiko nepilnamečiu, kad vėliau galėtų įvykdyti nusikaltimą to asmens atžvilgiu;

15. mano, jog tenka apgailestauti, kad nepateikta statistika dėl baudžiamosios teisės procedūrų taikymo siekiant reikiama atvejais konfiskuoti įrangą;

Tyrimas ir baudžiamasis persekiojimas

16. pažymi, kad kai kurios valstybės narės neįgyvendino reikalavimo užtikrinti baudžiamąjį persekiojimą už nusikalstamas veikas per pakankamą laiką po to, kai nukentėjusysis sulaukia pilnametystės; todėl ragina valstybes nares daryti viską, kad senaties terminai, kuriems galiojant apie šiuos nusikaltimus gali būti pranešta ir už juos persekiojama baudžiamąja tvarka, būtų pakankamai ilgi ir prasidėtų bent nuo tada, kai nukentėjęs vaikas sulaukia pilnametystės, siekiant užtikrinti galimybę įvykdyti baudžiamąjį persekiojimą už nusikaltimą;
17. pabrėžia, jog svarbu įgyvendinti 17 straipsnį, siekiant užtikrinti, kad valstybės narės turėtų jurisdikciją imtis nusikalstamų veikų, padaromų naudojantis informacinėmis ir ryšių technologijomis (IRT), prieinamomis iš jų teritorijos – nesvarbu, ar jos yra jų teritorijoje; pabrėžia, kad būtina parengti praktinį pagrindą bendram ES požiūriui į jurisdikcijos kibernetinėje erdvėje klausimą paremti, kaip buvo pažymėta 2016 m. sausio 26 d. įvykusiame neformaliame teisingumo ir vidaus reikalų ministrų posėdyje;
18. apgailestauja, kad ne visos Direktyvoje 2011/93/ES išvardytos nusikalstamos veikos įtrauktos į valstybių narių nacionalinės teisės aktus – tai apsunkina ekstrateritorinės jurisdikcijos taikymą; mano, jog tenka apgailestauti, kad už užsienyje įvykdytas nusikalstamas seksualinės prievartos veikas kai kuriose valstybėse narėse baudžiamąja tvarka persekiojama negavus nukentėjusiojo skundo; ragina valstybes nares veiksmingai šalinti šiuos trūkumus;
19. ragina visas valstybes nares parūpinti teisėsaugos ir teisminėms institucijoms pakankamai finansinių ir žmogiškųjų išteklių kovai su seksualine prievarta prieš vaikus ir jų seksualiniu išnaudojimu, įskaitant specialius mokymus policijos pareigūnams ir tyrėjams; ragina Komisiją ir valstybes nares padidinti išteklius, skiriamus aukoms atpažinti, ir primygtinai ragina devynias valstybes nares, į nacionalinę teisę dar neperkėlusias Direktyvos 2011/93/ES 15 straipsnio 4 dalies dėl aukų atpažinimo, nedelsiant tai padaryti ir šią nuostatą įgyvendinti sukuriant specialias tyrimų grupes, kurioms turėtų pakankamai priemonių ir išteklių;
20. mano, jog tenka apgailestauti, kad iki šiol nėra tikslios statistikos ir duomenų būtent apie nusikaltimus, įvykdomus seksualinės prievartos prieš vaikus ir jų seksualinio išnaudojimo srityje, nes apie daugybę atvejų nepranešama, nusikalstamos veikos yra naujas reiškinys, o skirtingose valstybėse narėse naudojamos apibrėžtys ir metodikos skiriasi;
21. pabrėžia, kad kai kurie pagrindiniai iššūkiai, su kuriais teisėsaugos ir teisminės institucijos susiduria tirdamos nusikalstamas seksualinės prievartos prieš vaikus internete veikas ir už jas persekiodamos baudžiamąja tvarka, visų pirma susiję su tarpvalstybinio tyrimų pobūdžiu ir priklausomybe nuo elektroninių įrodymų; pirmiausia pažymi, jog būtina atnaujinti skaitmeninius tyrimo būdus, kad nebūtų atsiliekama nuo

spartaus technologinės plėtros tempo;

22. ragina valstybes nares stiprinti savo teisėsaugos institucijų bendradarbiavimą – taip pat ir dažniau naudojantis jungtinėmis tyrimų grupėmis; primygtinai ragina valdžios institucijas pripažinti, kad, pernelyg pasikliaujant karštosiomis linijomis ir pramone, rezultatai gali būti priešingi, o kovos su seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagos platinimu uždavinys tik permetamas kitiems;
23. ragina valstybes nares Direktyvos 2011/93/ES nuostatas taikyti orientuojantis į ateitį; ragina pramonę ir interneto paslaugų teikėjus taikyti naujausias technologijas ir investuoti į naujoviškus sprendimus, siekiant užtikrinti didesnes galimybes atpažinti nusikaltimų vykdytojus ir juos persekioti baudžiamąja tvarka, ardyti nusikaltėlių tinklus internete ir apsaugoti nukentėjusiuosius;
24. reiškia susirūpinimą dėl to, kad interneto paslaugų teikėjai naudoja CGN (angl. *Carrier-Grade Network Address Translation*) technologijas, kurios leidžia keliems naudotojams vienu metu dalytis vienu IP adresu, o tai kelia grėsmę interneto saugumui ir galimybei nustatyti, kam tenka atsakomybė; prašo valstybių narių paraginti interneto paslaugų teikėjus ir tinklo operatorius imtis veiksmų siekiant riboti vartotojų, kurie naudojami vienu IP adresu, skaičių, pamažu atsisakyti CGN technologijų naudojimo ir skirti investicijas, būtinas nedelsiant pradėti naudoti kitos kartos (6-osios versijos – IPv6) IP adresus;
25. ragina valstybes nares stiprinti savo policijos ir teisminį bendradarbiavimą bei visapusiškai naudotis esamomis ES bendradarbiavimo priemonėmis, kurias siūlo Europolas – visų pirma analizės projekto „Dvyniai“ (angl. *AP Twins*) ir Europos kovos su elektroniniu nusikalstamumu centro veiklos pagrindu – ir Eurojustas, kad būtų sėkmingai susekti ir baudžiamojon atsakomybėn patraukti nusikaltimų vykdytojai ir galimi jų bendrininkai; pabrėžia, kad Europolui ir Eurojustui turėtų būti skirti ištekliai, reikiami su tuo susijusiam jų darbui vykdyti, ir ragina valstybes nares dalytis geriausia praktika;
26. ragina valstybes nares stiprinti savo policijos ir teisminį bendradarbiavimą, siekiant kovoti su prekyba vaikais migrantais, kurie – ypač mergaitės, tačiau taip pat ir berniukai – ypač pažeidžiami prievartos, prekybos žmonėmis ir seksualinio išnaudojimo požiūriais, ir neteisėtu jų gabenimu; ragina stiprinti valdžios institucijų bendradarbiavimą ir greitą jų keitimąsi informacija, siekiant surasti dingusius vaikus, bei užtikrinti duomenų bazių sąveikumą; ragina valstybes nares vadovautis holistiniu požiūriu įtraukiant visus susijusius subjektus ir labiau bendradarbiauti su teisėsaugos institucijomis, socialinėmis tarnybomis ir pilietine visuomene; pripažįsta svarbų pilietinės visuomenės vaidmenį atpažįstant pažeidžiamus vaikus, turint galvoje tai, kad vaikai migrantai nerodo pasitikėjimo teisėsaugos institucijomis;
27. ragina valstybes nares dėti daugiau pastangų siekiant kovoti su vaikų sekso turizmu ir baudžiamąja tvarka persekioti nusikaltimų vykdytojus ir jų bendrininkus, atsižvelgiant į visų susijusių subjektų atsakomybę;
28. mano, kad valstybės narės turėtų būti raginamos sukurti specializuotą tarptautinį kovos su sekso turizmu tinklą, įskaitant tokią vyriausybės vadovaujamą politiką, kaip finansavimo programų taikymas, siekiant padėti rizikos zonose gyvenančioms šeimoms ir vaikams;

Prevenција (direktyvos 22, 23 ir 24 straipsniai)

29. ragina valstybes nares įgyvendinti veiksmingas prevencines ir intervencines programas, įskaitant reguliarias mokymų programas, skirtas visiems su vaikais dirbantiems pareigūnams, pedagogams, tėvų asociacijoms ir suinteresuotosioms šalims, kad būtų galima geriau įvertinti nusikaltimo įvykdymo riziką;
30. primygtinai ragina visas valstybes nares įgyvendinti reikiamas priemones, pvz., sąmoningumo didinimo ir prevencijos kampanijas, mokymo ir specialaus ugdymo programas, skirtas valdžios institucijoms, tėvams, mokytojams, vaikams ir nepilnamečiams – taip pat ir bendradarbiaujant su tėvų asociacijomis, atliekančiomis aktyvų vaidmenį apsaugant vaikus ir nepilnamečius, bei susijusiomis pilietinės visuomenės organizacijomis – siekiant stiprinti gebėjimus naudotis žiniasklaidos priemonėmis, propaguoti saugumą internete ir atkreipti ypatingą dėmesį į šeimos vertybių (pvz., abipusės atsakomybės, pagarbą ir rūpesčio), žmogaus orumo, savigarbos, nesmurtinio elgesio ir, kalbant bendriau, į vaiko teisės būti apsaugotam nuo visų formų seksualinės prievartos ir seksualinio išnaudojimo svarbą;
31. ragina ES institucijas ir valstybes nares sukurti daugiapakopę vaiko apsaugos sistemą, pagrįstą vaiko interesais ir visapusiška pagarba jo pagrindinėms teisėms, siekiant perduoti aiškią žinią, kad nepriimtina jokia fizinė, seksualinė ir emocinė prievarta prieš vaikus ir kad už ją baudžiama pagal įstatymą;
32. ragina valstybes nares dalytis geriausia praktika šviečiamosios medžiagos ir mokymo programų, skirtų visiems susijusiems subjektams – pvz., mokytojams, pedagogams ir teisėsaugos institucijoms – srityje, siekiant didinti sąmoningumą viliojimo ir kitokių grėsmių vaikų saugumui internete klausimais; ragina valstybes nares parengti plataus užmojo švietimo programas, skirtas tiek tėvams, tiek vaikams, kad, sužinoję apie interneto pavojus, jie įgytų daugiau galių ir išdrįstų pranešti apie incidentus, kurių liudininkais ar aukomis buvo tapę, visų pirma naudodamiesi būtent vaikams skirtomis karštosiomis linijomis; mano, jog labai svarbu parengti tėvams skirtas gaires, kuriomis remdamiesi jie galėtų įvertinti jų vaikams galimai gresiančius pavojus ir atpažinti ankstyvuosius galimos seksualinės prievartos internete požymius; ragina paslaugų teikėjus dėti daugiau pastangų siekiant didinti sąmoningumą apie rizikas, paprastai kylančias būnant interneto erdvėje, ypač vaikams, parengiant interaktyvias priemones ir informacinę medžiagą;
33. primygtinai ragina valstybes nares į savo teisės aktus įtraukti nuostatas dėl privalomo informacijos apie nusikalstamą praeitį patikrinimo, taikytino asmenims, kurie kreipiasi dėl veiklos ar darbo, susijusių su vaikais ar jų priežiūra, arba šiuo tikslu siūlosi savanoriais, bei sistemingai keistis informacija apie pavojų vaikams keliančius asmenis;
34. ragina valstybes nares keistis informacija apie seksualinius nusikaltimus prieš vaikus padariusius asmenis, kad jie negalėtų nepastebėti persikelti iš vienos valstybės narės į kitą, siekdami ten dirbti su vaikais ar vaikų įstaigose arba užsiimti su tuo susijusia savanoriška veikla; ragina valstybes nares labiau keistis informacija apie apkaltinamuosius nuosprendžius ir nušalinimą bei užtikrinti sistemingą ir nuoseklų duomenų rinkimą nacionaliniuose nusikaltimų vykdytojų registruose; ragina valstybes nares vykdyti savo išipareigojimus pagal Direktyvos 2011/93/ES 22 straipsnį ir rengti veiksmingas akademinio lygmeniu išnagrinėtas intervencines programas ir priemones asmenims, kurie baiminasi galį įvykdyti seksualinės prievartos prieš vaikus ar kitas direktyvos 3–7 straipsniuose nurodytas nusikalstamas veikas;

35. pažymi, kad kai kurios valstybės narės yra parengusios specialias operatyvines sistemas ir pasirūpinusios teismo ekspertizės pajėgumais seksualinės prievartos prieš vaikus atvejams tirti; tačiau pažymi, kad dauguma valstybių narių neturi nei specializuotų tyrimo tarnybų, nei finansinių išteklių teismo ekspertizės medžiagai – pvz., specialiai programinei įrangai, reikalingai tyrimams internete vykdyti – įsigyti; todėl rekomenduoja, kad ES remtų šias tarnybas, jei būtina, skirdama reikiamas lėšas;
36. pažymi, kad apie daugumą seksualinės prievartos prieš vaikus ir jų seksualinio išnaudojimo atvejų institucijoms, atsakingoms už teisėsaugą, nepranešama; ragina Komisiją ir valstybes nares imtis reikiamų veiksmų, kad vaikai dažniau ir aktyviau praneštų apie patirtą prievartą, bei svarstyti galimybę sukurti sistemingo tiesioginio pranešimo mechanizmus;
37. ragina valstybes nares kurti arba stiprinti vaikų pagalbos linijas, kurios teikia pagalbą ir paramą nuo seksualinės prievartos ar seksualinio išnaudojimo nukentėjusiems vaikams bei užtikrina pagrindinę vaiko teisę būti išklaustyti; prašo valstybių narių užtikrinti, kad šios pagalbos linijos veiktų visą parą, būtų prieinamos įvairiomis ryšio priemonėmis, būtų konfidencialios, nemokamos ne tik vaikams, bet ir pagalbos linijoms, taip pat kad būtų aiški jų vieta atitinkamoje nacionalinėje vaikų apsaugos sistemoje ir kad būtų užtikrintas struktūrinis ir ilgalaikis šių pagalbos linijų finansavimas;

Pagalba aukoms ir jų apsauga (direktyvos 18, 19 ir 20 straipsniai)

38. ragina valstybes nares visapusiškai įgyvendinti Direktyvą 2012/29/ES dėl nusikaltimų aukų teisių, priimti specialias nukentėjusių vaikų apsaugos priemones ir dalytis geriausia praktika, siekiant užtikrinti, kad vaikai gautų deramą pagalbą ir paramą visu baudžiamojo proceso laikotarpiu ir jam pasibaigus;
39. teigiamai vertina kai kuriose valstybėse narėse taikomą geriausią praktiką vaikams apsaugoti, pvz., Švedijoje įgyvendinamą iniciatyvą „Barnhuset“; ragina valstybes nares ypatingą dėmesį skirti teisinės pagalbos, psichologinės paramos ir pagalbos teikimo užtikrinimui bei vengti antrinės vaikų viktimizacijos; ragina valstybes nares inicijuoti sąmoningumo ugdymo kampanijas regioniniu ir nacionaliniu lygmenimis, siekiant skatinti paramą nukentėjusiems vaikams ir skatinti viešosios nuomonės kultūros pokyčius bei atsisakyti požiūrio, kad kalta auka, nes tai gali dar labiau traumuoti nuo prievartos nukentėjusius vaikus;

Interneto svetainių šalinimas ir blokavimas (25 straipsnis)

40. palankiai vertina tai, kad valstybės narės ėmė taikyti teisės aktus ir administracines priemones, siekdamos šalinti savo teritorijoje aptarnaujamus tinklalapius, kuriuose esama seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagos; ragina valstybes nares visapusiškai įgyvendinti Direktyvos 2011/93/ES 25 straipsnį ir prioritetą teikti greitam seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagos šalinimui jos šaltinio vietoje bei taikyti reikiamas apsaugos priemones; apgailestauja, kad tik pusė valstybių narių į savo teisės aktus įtraukė nuostatas, kuriomis naudotojams sudaroma galimybė blokuoti prieigą prie tokių interneto svetainių jų teritorijoje; primena, kad, kovojant su seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagos platinimu, šalinimo priemonės veiksmingesnės nei blokavimas, nes pastaruoju atveju neištrinamas turinys;
41. apgailestauja ir reiškia susirūpinimą dėl to, kad, nors Komisija paminėjo, jog praėjus 16

metų po Direktyvos 2000/31/EB (E. prekybos direktyva) įsigaliojimo kai kurios valstybės narės netaiko praktiškai veikiančių pranešimo ir turinio šalinimo procedūrų, nepanašu, jog bus imamasi kokių nors veiksmų siekiant pareikalauti, kad šios valstybės narės laikytųsi ES teisės;

42. ragina Komisiją toliau stengtis rinkti informaciją, kuri būtina nustatyti, kokios procedūros naudojamos valstybėse narėse, kuriose netaikomos praktiškai veikiančios pranešimo ir turinio šalinimo procedūros ir baudžiamosios sankcijos, bei, nustačius, kad atitinkamos valstybės narės nesilaiko Direktyvoje 2000/31/EB šiuo klausimu nustatytų įpareigojimų, jų atžvilgiu inicijuoti pažeidimo nagrinėjimo procedūras;
43. apgailestauja, kad Komisija neįvertino blokavimo sąrašų saugumo, blokavimo technologijų, kurios naudojamos priemonės įgyvendinusiame šalyse ir tokių saugumo priemonių, kaip šifravimas, blokavimo sąrašams saugoti ir perduoti įgyvendinimo ir neatliko jokios prasmingos šios priemonės veiksmingumo analizės;
44. pažymi, kad, remiantis Direktyva 2011/93/ES, blokavimas nėra privalomas; pripažįsta, kad blokavimas nėra nei vienintelė, nei patikima technologija; rekomenduoja šalinti smurto ir seksualinės prievartos prieš vaikus bei jų išnaudojimo medžiagą jų šaltinio vietoje, taikant veiksmingus teisinius ir teisėsaugos veiksmus;
45. ragina valstybes nares paspartinti vis dar per ilgai trunkančias pranešimo ir turinio šalinimo procedūras bendradarbiaujant su interneto pramone bei megzti partnerystes su interneto pramone, Europolu ir Eurojustu, siekiant užkirsti kelią įsilaužimams į tinklus ir sistemas bei netinkamam jų naudojimui seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagos platinimo tikslu;
46. tais atvejais, kai turinys prieinamas iš trečiųjų šalių, ragina valstybes nares stiprinti bendradarbiavimą su susijusiomis trečiosiomis šalimis ir Interpolu, siekiant užtikrinti greitą atitinkamo turinio pašalinimą;
47. rekomenduoja susijusioms valdžios institucijoms reguliariai atnaujinti interneto svetainių, kuriose esama seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagos, juoduosius sąrašus ir teikti juos interneto paslaugų teikėjams, kad būtų išvengta, pvz., perteklinio blokavimo ir kad būtų užtikrintas proporcingumas; rekomenduoja valstybėms narėms dalytis šiais svetainių juodaisiais sąrašais tarpusavyje, su Europolu ir jo Europos kovos su elektroniniu nusikalstamumu centru bei Interpolu; šiuo požiūriu mano, kad galėtų būti taikoma naujoji sukurta maišos technologija, leidžianti automatiškai aptikti ir atpažinti vaizdą; pabrėžia, kad bet kuri įgyvendinama technologija turėtų būti kruopščiai išbandyta, siekiant pašalinti ar bent maksimaliai sumažinti įsilaužimo, piktnaudžiavimo ar priešingą rezultatą duodančio poveikio galimybę;
48. skatina tinklą INHOPE dirbti su savo nariais, siekiant sukurti saugų anoniminių pranešimų apie giliojo saityno tinklus, pvz., apie tinkle TOR randamus tamsiojo interneto tinklus, mechanizmą, kuris užtikrintų tokius pat aukštus anonimiškumo standartus, kaip tie, kuriuos spaudos organizacijos užtikrina informatoriams, kad šių tinklų naudotojams būtų sudaryta galimybė teikti informaciją ar pranešimus apie seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagą;
49. primygtinai ragina valstybes nares imtis veiksmų, kad interneto paslaugų teikėjai privalėtų savo iniciatyva pranešti teisėsaugos institucijoms ir nacionalinėms karštosioms linijoms apie savo infrastruktūroje aptiktą seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagą;

ragina Komisiją toliau skirti finansavimą pagal Europos infrastruktūros tinklų priemonę (EITP), kad karštosios linijos disponuotų pakankamais ištekliais, reikalingais savo įgaliojimams kovos su neteisėtu internetu turiniu srityje vykdyti;

50. pripažįsta aktyvų pilietinės visuomenės organizacijų, pvz., karštųjų linijų tinklo INHOPE, įskaitant Jungtinėje Karalystėje veikiančią organizaciją „Internet Watch Foundation“, vaidmenį ir paramą kovojant su seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagos platinimu internete; primygtinai ragina Komisiją bendradarbiaujant su tinklu INHOPE nustatyti ir įgyvendinti geriausią praktiką, visų pirma statistikos duomenų teikimo ir veiksmingos sąveikos su teisėsaugos institucijomis srityse; primygtinai ragina valstybes nares, kurios dar nėra įsteigusios tokių karštųjų linijų, tai padaryti ir laikosi nuomonės, kad joms turėtų būti leidžiama savo iniciatyva ieškoti seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagos internete;
51. primygtinai ragina valstybes nares, kurios dar netaiko saugių, vaiko poreikius atitinkančių informavimo ir konsultavimo mechanizmų, imti juos taikyti: tai galėtų būti pagalbos telefonu ar kompiuteriu karštosios linijos, turinčios e. pašto adresą, arba planšetinių kompiuterių ar išmaniųjų telefonų programos, skirtos interneto naudotojams pranešti – net ir anonimiškai – apie internete jų aptiktą seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagą, kurios gebėtų greitai įvertinti šį pateiktą turinį, siekiant imtis skubių pranešimo ir turinio šalinimo procedūrų bei pašalinti turinį, rastą ne jų teritorijoje aptarnaujamoje interneto svetainėje; prašo aiškiai pripažinti ir stiprinti karštąsias linijas bei ragina valstybes nares skirti joms deramus išteklius, įskaitant tinkamą biudžetą ir kvalifikuotus ekspertinių žinių turinčius specialistus; laikosi nuomonės, kad šios karštosios linijos turėtų ne tik priimti visuomenės pranešimus, bet ir turėti galimybę savo iniciatyva ieškoti seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagos internete;
52. pabrėžia, kad būtina viešinti ir remti ES informavimo programas, kuriomis visuomenė galėtų atkreipti valdžios institucijų dėmesį į neteisėtą arba vaikams žalingą interneto turinį;
53. ragina Komisiją toliau reguliariai informuoti Parlamentą apie padėtį, susijusią su tuo, kaip valstybės narės laikosi direktyvos, teikiant suskirstytus palygintinus duomenis apie valstybių narių veiklos užkertant kelią seksualinei prievartai prieš vaikus ir jų seksualiniam išnaudojimui ne interneto ir interneto aplinkoje bei su tuo kovojant rezultatus; ragina Komisiją pateikti išsamesnę direktyvos įgyvendinimo ataskaitą įtraukiant papildomą informaciją ir statistiką apie interneto svetainių, kuriose esama seksualinės prievartos prieš vaikus medžiagos, šalinimą ir blokavimą, statistiką apie tai, kaip greitai neteisėtas turinys šalinamas pasibaigus 72 valandų laikotarpiui, ir apie tolesnius teisėsaugos institucijų veiksmus pranešus apie nusikalstamą veiką, delsimą šalinti dėl būtinybės išvengti vykstančio tyrimo trikdyimo, informaciją apie tai, kaip teisminės ir teisėsaugos institucijos naudoja saugomus duomenis, ir kokių veiksmų imasi karštosios linijos, informavusios teisėsaugos institucijas apie būtinybę susisiekti su prieglobos paslaugų teikėju; paveda savo atitinkamam komitetui surengti klausymą įgyvendinimo padėties klausimais ir galbūt svarstyti galimybę priimti dar vieną pranešimą dėl tolesnių veiksmų atsižvelgiant į tai, kaip įgyvendinama direktyva;

o

o o

54. paveda Pirmininkui perduoti šią rezoliuciją Tarybai, Komisijai ir valstybių narių

parlamentams ir vyriausybems.